

TEZA:

Obwiniony radca prawny dopuścił się naruszenia godności zawodu w życiu prywatnym przez to, iż działając w celu uzyskania dla siebie kredytu przedłożył podrobiony dokument w postaci zeznania o wysokości osiągniętego dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej PIT/B, poświadczającego nieprawdę w zakresie uzyskanego przychodu, które to informacje miały istotne znaczenie w procedurze ubiegania się o wsparcie finansowe. Czyn radcy prawnego stanowi jednocześnie przestępstwo, stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu.

Kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy odpowiada wadze deliktu dyscyplinarnego - czynu wypełniającego znamiona poważnego przestępstwa. Czyn obwinionego w sposób szczególny godzi w zaufanie i godność zawodu radcy prawnego.

WO-14/23**ORZECZENIE****z dnia 5 kwietnia 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**Przewodniczący: **SWSD Karolina Szał**Sędziowie: **SWSD Paweł Libertowski /sprawozdawca/
SWSD Tomasz Jankowski**Protokolant: **Piotr Ciepłiński**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2023 r. na rozprawie
sprawy radcy prawnego M. K. (...)obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1
ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnegoz powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 października 2022 r. sygn. akt D 33/22
zaskarżającego to orzeczenie w części co do kary,

orzeka:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 października 2022 r. sygn. akt D 33/22 w zaskarżonej części,
2. zasądza od obwinionego r.pr. M. K. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w zryczałtowanej kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 18 października 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie o sygn. akt D 33/22 rozpoznał sprawę r. pr. M. K. uznając obwinionego winnym tego, że będąc obowiązany do dbania o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym, dopuścił się naruszenia godności zawodu w życiu prywatnym przez to, iż w dniu 8 lipca 2019 r. w (...) działając w celu uzyskania dla siebie kredytu od (...) S.A. przedłożył podrobiony dokument w postaci zeznania o wysokości osiągniętego dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2018 PIT/B poświadczającego nieprawdę w zakresie uzyskanego przychodu, które to informacje miały istotne znaczenie w procedurze ubiegania się o wsparcie finansowe, czym działał na szkodę A.B., którym to zachowaniem radca prawny doprowadził do skierowania w dniu 13 października 2021 r. w sprawie o sygn. akt PR 2 Ds. (...) do Sądu Rejonowego aktu oskarżenia o czyn z art. 297 § 1 k.k. – tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2020 poz. 75 z późn. zm. w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Obwinionemu wymierzono przy tym karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy. Nadto orzeczono zakaz wykonywania patronatu na okres 2 lat. Obciążono również obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.500,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiódł obwiniony, zaskarżając je w części co do kary i domagając się orzeczenia w miejsce kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy, kary nagany oraz kary pieniężnej w kwocie 3.375 zł. Odwołanie nie zawiera uzasadnienia. Ujęto w nim jedynie wskazanie, iż obwiniony orzeczeniu Sądu I instancji zarzuca naruszenie art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74 [1] ustawy o radcach prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców prawnych zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w całości podziela ustalenia, oceny, wnioski i uwagi ujęte w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji. Orzeczenie to odpowiada prawu. Sąd nie dopatrył się nieprawidłowości w dotychczasowym postępowaniu, w tym w zakresie stosowania wzmiankowanych przez obwinionego norm. Brak jest również przesłanek do wzruszenia zapadłego rozstrzygnięcia, które Sąd odwoławczy ma obowiązek uwzględnić z urzędu.

Zważyć należy, iż sprawa niniejsza zainicjowana została na skutek zawiadomienia ze strony Prokuratury Rejonowej. W toku przesłuchania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych (k. 21-22) obwiniony przyznał się do zarzucanego czynu i przyznał się do winy. Wskazał, iż oczywiście naruszył godność zawodu. Wyjaśnił dalej, iż wszystko to jest jego wina, świadczy zawód radcy prawnego, ale chciał robić coś innego. Ma genialnego kolegę, z którym chciał opracować platformę internetową do biznesu i na to potrzebne były mu pieniądze. Obwiniony wyjaśnił nadto, że ma długi i orzeczoną karę pieniężną w OIRP. Nadto dokumenty dla banku miał przygotować doradca finansowy, który nakłonił obwinionego do ich podpisania, obwiniony przy tym ich nie przeczytał i to go obciąża.

Wina obwinionego i sprawstwo co do zarzucanego czynu nie budzi zatem wątpliwości. Również w odwołaniu obwiniony tych ustaleń nie kwestionuje. Nadto, jak Sąd ustalił z urzędu, w dniu 18.05.2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 1645/21 w Sądzie Rejonowym Wydział II Karny zapadł wobec obwinionego prawomocny już wyrok skazujący w przedmiotowej sprawie – uznający obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu

czynu. Jak przy tym ustalił już Sąd I instancji w tej sprawie, obwiniony był wcześniej dwukrotnie karany dyscyplinarnie karą upomnienia i następnie karą nagany.

W szczególności uwzględnienia wymagają też rozważania Sądu I instancji dotyczące wymiaru kary i jej współmierności do stopnia winy obwinionego i wagi przedmiotowego czynu. Przy orzeczeniu kary Sąd w zobowiązany jest zwłaszcza kierować się potrzebą prewencji indywidualnej i generalnej. Na niniejszym etapie postępowania Sąd II instancji jest związany kierunkiem i zakresem odwołania, które wniesiono w sprawie wyłącznie na korzyść obwinionego. Sąd może zatem jedynie podzielić przekonanie Sądu I instancji, iż orzeczona kara zapewni w dostatecznym stopniu, iż obwiniony nie popełni w przyszłości czynu godzącego w godność zawodu radcy prawnego. Za utrzymaniem orzeczonej wobec obwinionego kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu – jednej z surowszych kar w ustawowym katalogu kar dyscyplinarnych – przemawia wysoki stopień winy obwinionego oraz waga deliktu dyscyplinarnego, tj. czynu wypełniającego znamiona poważnego przestępstwa. Nie bez znaczenia jest fakt, iż czyn obwinionego w powszechnym odbiorze oceniany jest bardzo negatywnie, z tego też względu w sposób szczególny godzi w zaufanie i godność zawodu radcy prawnego. Jednocześnie orzeczona kara nie ma charakteru kary eliminacyjnej za sprawą orzeczenia zakazu wykonywania zawodu na okres 6 miesięcy, co w perspektywie stwarza realną możliwość powrotu obwinionego do wykonywania zawodu radcy prawnego. Stosownie do art. 65 ust. 2 b ustawy o radcach prawnych obok wymierzonej kary Sąd I instancji uprawniony był do dodatkowego orzeczenia zakazu wykonywania patronatu, czego obwiniony w odwołaniu nie negował. Również w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie utrzymanie takiego zakazu jest w pełni uzasadnione. Z uwagi na charakter czynu obwinionego wykonywanie przez obwinionego patronatu w okresie dwóch lat uznać należy za niemożliwe i niedopuszczalne.

Ubocznie można przy tym jedynie wskazać, iż postulowane przez obwinionego równoczesne orzeczenie dwóch kar tj. kary nagany i kary pieniężnej za ten sam czyn nie jest możliwe w świetle art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Stosownie do treści art. 70 [6] ust. 2 ustawy o radcach prawnych w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Mając na względzie wyżej powołaną normę, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym należało obciążyć obwinionego. Zryczałtowaną wysokość przy tym kosztów postępowania ustalono zgodnie z uchwałą nr

86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego [t.j. określony uchwałą nr 621/XI/2022 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 14.06.2022 r.].